

סתיו - מעגל חרוזים אדומים

עבדה: שירה פז

(ע"פ סיפור של פ. ברגשטיין)

בחרה והקלידה: אביגיל דובני

(שיר פתיחה)

עץ גדול צמח לו בשדה והר
עלעלים צימח ופרי מלא הדר
ציפורים נחות בו בבואן ממרחקים
ובין ענפיו מתנדנד קן גוזלים.

ובקן מה נמצא? הו הביטו זו ביצה!
(הלשון נוקשת טא, טא, טא)

(שיר הגוזל - נקישות לשון)

מה נמצא? (טא, טא, טא)

בביצה! (טא, טא, טא) 2x

פילק, פליק, פליק - פתחו לי
פתחו לי, פתחו לי - בבקשה

קריק, קריק, קריק - משהו פה נסדק
יצאה נוצה, מציץ גם ציץ
וגוזל קטן מציץ.

אמא ציפור מביאה לגוזלון
גם זרעון, גם גרעין
גם תולעת מן הניר.

גדל הגוזל פרס כנפיים
ועף הרחק אל השמיים.
וגם הקיץ חלף עבר בינתיים
ואל העץ העבה, הגדול
באים שני ננסים עם דלי ומכחול.

(שיר הצבעים)

צבעים אנחנו בידינו מכחולים
והיום נצבע כאן את כל העלעלים.
עלה אדום, עלה כתום
וגם בחום נצבע היום.
הנה עלה פה צהבהב -
וכל העץ נמלא זהב.

אך מה זה בין הענפים?
מי מתבונן בננסים?

(דקלום הינשוף)

ינשוף ישב לבד על עץ גדול, גדול
ישב מאוד בשקט ולא השמיע קול.
היו לו שתי עיניים גדולות ועגולות
את הכל רואות הן סביב הן מסתכלות
על העץ הביטו, שני ננסים טיפסו
טיפסו מאוד בשקט אפילו לא דיברו
פתאום קרא ינשוף: הו - הו, הו - הו
נבהלו הננסים קפצו ונעלמו.

ומתחת לעץ נשארה רק ילדה
עם שמלה וסינר וכיס בו נסתר
ובכיס מרשרשים -
המון, המון חרוזים אדומים
הנה יש לה גם מחט וחוט כבר מושחל
ואת החרוזים משחילה היא חיש קל.

(שיר החרוזים)

חרוז אדום מבריק
על החוט מיד מחליק
והנה עוד אחד, הוא כבר לא לבד.
פליק, פליק, פליק, פליק, פליק - פלק
גיל, גיל, גיל גילגול - גילגול, גיל, גל
נאספים החרוזים חיש קל, חיש קל 2x

הנה הושחלו כל החרוזים ורק החוט
בשתי קצותיו קצת נע, קצת זז
זה בזה נאחז, בקשר חזק ומחוזק.
והמחרוזת מוכנה פליק - פלק!
רק קצת גדולה היא, ארוכה וכבדה.
אמר החרוז האחרון לילדה:
"תני לי לצאת, להתגלגל בעולם
אחזור כשתגדלי, זה יהיה מושלם"

(שיר החרוז)

להיות קצת פה, להיות קצת שם
לראות קצת נוף, לשחות בים.
בכל מדבר, לגלוש על הר
להסתחרר, להשתולל
ובקיצור להתגלגל.
טוב אמרה הילדה -
פרמה את הקשר והחרוז -
גיל, גיל, גיל גילגול - גילגול, גיל, גיל
התגלגל בדשא ונעלם.

אך אויה, מה קרה?
ראו כל החרוזים את הפתח
נדחקו, נדחפו ו -
פליק, פליק, פליק, פליק, פליק - פלק
גיל, גיל, גיל, גילגול - גילגול, גיל, גיל
התגלגלו בדשא, נעלמו כולם.

הביטה הילדה בין העשבים
אך לא ראתה את החרוזים.
מה לעשות?
יצאה לחפש בצעד זהיר, זהיר.

(שיר הצעדים)

צעד צעד, פסה פסה -
עקב בצד האגודל
שמא שמא, חרוז פיץ-פוץ
התגלגל מתחת לסנדל.

והנה, את מי היא פגשה
פתאום בחורשה?
משפחה צועדת בבטחה:
אבא קיפוד, אמא קיפודה
ובנם הקיפודון

(שיר הקיפודים)

קיפי קיפי, קיפי קיפי, קיפי קיפודים
עד כמה זריזים הם וכמה הם חמודים.
אך מה מאוד הם עדינים
רק שמעו ריש-רוש וכבר הפכו לכדור
מלא קוצים.

קיפודים, קיפודים, אולי ראיתם
חרוזים אדומים מתגלגלים,
מתרוצצים?
שמעו הקיפודים ו- הופ הפכו לכדור
מלא קוצים.

הציץ אבא, הציצה אמא, הציץ
הקיפודון: "חרוזים אדומים?
ודאי ראינו, התגלגלו, פה התרוצצו.
ושם בשדה הזהב הרחוק, נעלמו".
הלכה הילדה לשדה הזהב.

(שיר הצעדים)

צעד צעד, פסה פסה -
עקב בצד האגודל
שמא שמא, חרוז פיץ-פוץ
התגלגל מתחת לסנדל.
ובשדה הזהב על הסלע
עומד לו מר כנר.
מר כנר המפורסם, זהו מר צרצר!

(שיר הצרצר)

אני הצרצר מנגן לי ושר
מנגן כל היום, כל היום
כי אני הצרצר מה מאוד מאושר
בלילה וגם ביום.
אני הצרצר מנגן לי ושר
כל הקיץ וכל הסתיו.
כי לי הצרצר לא איכפת, לא איכפת
גם עם שמש שוקעת מוקדם.
עובדות הנמלים, עפות ציפורים
כולם עמלים ועובדים.
אך אני הצרצר מנגן לי ושר
ורוקד כל היום ריקודים.

(הילדה) "נהדר מר צרצר, אך אולי
ראית חרוזים אדומים מתגלגלים?"
(הצרצר) "הא כן, ודאי, גם הם שמעו
את נגינתי המופלאה.
והלכו כולם להתגלגל בכל פינה".
(הילדה) אבוי, מה העשה עתה?

אז, מתוך הדשא נמלה אחת כועסת:
"מר צרצר, מר צרצר, מנגן לך ושר
אינך מתבייש, אתה רק מקשקש!
האם הבחנת בכלל
שהסתיו כבר כאן!
וכולם עמלים, עובדים, צוברים
לימות החורף הקרים? בוא אלינו
לנמלים וראה כיצד עובדים ועמלים!"
לקחה גרגר חיטה והעמיסה על גבה.

(שיר הנמלה)

נמלה חרוצה, הולכת בשדה
על גבה גרגר חיטה
תישא היא אל הקן.
והרוח הו - הו, נושב ומיילל
וגרגר החיטה מגבה נופל.
אך הנמלה לא תתעצל
אל הגרגר היא תשוב
ועל גבה תישאהו שוב.

(הילדה) "נמלה נמלה, אולי ראית
חרוזים אדומים, חרוזים עגולים
מתגלגלים?"
"ראיתי, ודאי" אמרה הנמלה.
הסנאי הטיפשון, השובב
את החרוזים לאגוזים חשב.
את כולם אסף, ניתר וקיפץ
והחביאם בביתו שבראש העץ.
צחקה הנמלה והמשיכה בדרכה.
והילדה הביטה גבוה אל העץ
שם הסנאי מדלג ומקפץ.

(שיר הסנאי)

הסנאי מדלג ומקפץ
מענף לענף, מעץ לעץ 2x
ארוך הוא הזנב, יפה כמפרש רחב.
מה תעשה הילדה? כל חרוזיה למעלה
ארוזים כאגוזים.
אז, מתוך העשבים קפץ החוט ואמר:
"אל תדאגי ילדתי, אני אעזור לך".
ניתר החוט ועלה על העץ.
ניתלה על ענף ושם החל מתנדנד.

(שיר החוט)

מי זה, מי זה פה אוגר לו?
מי זה, מי זה פה צובר לו?
חרוזים חרוזים, חרוזים לא אגוזים!
שמע זאת הסנאי ויצא כועס ורוגז:
"מי החצוף שכך מעז לדבר על
האגוזים כאילו היו חרוזים?"
אך החוט הלבן איננו מוותר
ועל הענף ממשיך לזמר:

(המשך - שיר החוט)

פקח סנאי את שתי עיניך
בדוק היטב את אגוזך
ותראה כי הם שבורים
בכולם חורים חורים.

לקח הסנאי חרוז אחד וראה את החור
התרגז וזרק אותו אל הדשא.
לקח הסנאי חרוז שני ראה גם בו את
החור, התרגז וזרק גם אותו.
לקח חרוז שלישי, רביעי, חמישי
ושישי, ראה כי כולם מלאי חורים.
התרגז וזרק את כולם, כולם על פני
האדמה.

והחוט הלבן, מיהר וירד מן העץ
השחיל עצמו בכל החרוזים ואת שני
קצותיו קשר לקשר חזק ומחוזק.
והשרשרת מוכנה שוב.
תיק - תק קפץ לידיה של הילדה.

שמחה הילדה, ענדה את השרשרת
לצווארה ורצה מהר, מהר לביתה.
ושם הדליקה נר והקשיבה איך בחוץ
הרוח סוער.